

Шатаи боде

јовица ћурђић

ПРОМЕТУ

ЈОВИЦА ЂУРЂИЋ
ШАПАТ ВОДЕ

Уредник
Зоран Колунџија

Слика на насловној сѝрани
Винцент Ромеро Редондо
Калиѝрафски исѝис наслова
Александар Станковић
Порѝреѝ ауѝора
Војко Габријан

ЈОВИЦА БУРЂИЋ

Штајаш боде

Љубав је једини ваздух
који сам удисао
и осмех једини језик
који на свету разумем

Мирослав Анђић

ISBN 978-86-515-2135-8
COBISS.SR-ID 120381193

ДЕВОЈКА НА МОРСКОМ ПЕСКУ

Корачала је гипко као по сагу
Витка кошута на врелом песку
Остављајући у очима слику драгу
Усталасана у вечерњем блеску

Ланад су јој скакутала на грудима
Бедрима нас опијала и заводила
Припадала је боговима не људима
Ко да ју је море и морска вода родила

Лето и море гнездили се сред руку
Док је тако пролазила сва занесена
Зачињало јој се сто живота у струку

И богочовек би занемео пред наготом
Док пролази та богиња а не жена
Занемели ћутимо пред том лепотом

ПЕШЧАНО ПОДНЕ

Корални звук мора у таласу
Одвејан ветром преко влати
Ко пропети коњ у витком стасу
Не може више да се врати

Колико снаге у морској дубини
У пепелу светлости што се гаси
Светлуцају зрна капи ко рубини
Ништа их не може опет да скраси

Расцветани ваздух што опија
У пешчано подне залива
Сваки је талас морска змија

Самује лепота мора и слива
У лепоту спектра горућих боја
Слажући их у пустолину присоја

ЦВЕТ ОД ВОДЕ

Цвет од воде у цветању пене
Тиха музика разиграних таласа
Неугасли је ход непознате жене
Уз осмех ме поздрави испод гласа

Стојим на обали ко крај света
Сићушнији од најмањег мрава
Тиха ме неутешно обухвата
Лака ко крило лептира изнад трава

Тих сред пустиног пешчаног жала
Удишем мирис топлог лета –
Около је загасита светлост пала

Самује и раскошна морска лепота
И мирисави ваздух у облику цвета
Море ко најлепши смисао живота

ЛЕТО НА МОРУ

Дуго те чекам, зрела лепото лета,
И напокон си ту, ето, у свом жару.
Ти зриш у облику врелог цвета,
У зрелој смокви, у напуклом нару.

Пунећи се најчишћим часовима,
У мору као жена која ми се даје,
Помешана са звонким гласовима,
Занавек ти се, ево, душа предаје.

Разгрнем ли мноштво твојих капи,
Лаким замасима ко у магновењу,
Ко разиграни коњ, снажних сапи,

Ти ме примиш и понесеш ломна.
Бићеш ту сигурно, у свом зрењу,
И након што испари вода огромна.

ЖЕНА НА МОРСКОМ КАМЕНУ

Коначно, без сумње, познала је касно:
Неуслишена је молитва насушна.
Одбегло је све, сада јој је све јасно:
Она скупља наде зрнца мајушна.

Али, и даље се нада, и тихо стрепи.
Познала је јад, сва зла, сву горчину,
За профил јој се вечерњи сјај лепи –
У недоглед баца поглед, низ пучину.

Распламсава се жар лета сред августа.
Низ далеку плавет полегла је бонача.
На камену ћути, сама, не отвара уста.

На заспалим катаркама је сто сунаца.
О, кад би могло све лепо да се врати,
И у срцу заталаса ко морске влати.

ДЕВОЈКА У ХАЉИНИ И МОРЕ

Летње вече љуби лук њеног врата
И танушни струк док улази у море.

Руке као пузавице, светлије од злата,
Тек овлаш додирују површину воде:
Она хоће-неће да јој се сасвим преда.

Дуго тако стоји у плићаку, узнесена.
У угловима усана титра мали смешак.
Годинама се појављује ту та девојка,

А ја не знам ко је она, распламсана,
Са разбијеним зрнцима капи на кожи.

Појављује се сред августа, изненада,
Да сја, накратко, у топла предвечерја.

Пожелим да јој скинем ту хаљиницу,
Припијену уз струк, коју није скинула,
Као и да не планира повратак из мора.

Али, она изненада, као што се појави,
Неповратно, до идућег августа, нестаје.

БОЛСКА ХАРФА

Ветар је твој љубавник
А ти си његова драга
Срећна док ти милује дамаре

Његови пољупци рађају
Звукове што нас узносе

Док и сам љубим своју драгу
У цветовима маслачка
У њеним очима огледа се небо
С првим вечерњим звездама

И она сама постаје харфа

МОРЕ

Дођи, осети како нас море милује
У расцветалом ваздуху лета, жено,
Лепото саздана од мириса који опијају
И лепе се на наше усне од корала.

Личиш на девојчицу са тим твојим
Загонетним осмехом који стално титра.
У звезданој пени предвечерја букте
Твоје руке са сваким замахом и капима.

Доле испод прозирне воде твоје груди
Нуде се њему, рибама, а шта бих дао,
Да као некада уз шум вечерње кише,
Млад спустим усну на њих и изгорим.

Разбијен у зрнца талас милује твој
Гипки врат, живахне бокове и тело
Расцветано у лепоту коју је тешко
Исказати обичним речима смртника.

Дођи, чекам те с очима пуним посебног
Сјаја. Плава и прозрачна вода драга
Наша тела ускиптела од нагона и ватре
Коју неће угасити ни разбарушено море.

Смирује се дан, дођи, лепото сочна и
Устрептала као млада срна, са светлом
У твојим очима, што гасне у зракама
Разливеним међу руменим коленима.

ЖЕНА НА ПРАГУ

Жена на прагу куће,
Као звезда на небу.
Не зна се ко је лепши.

Без жене кућа би била
Обична колиба.

Кућа воли жену,
Као што и она воли кућу.
Нераскидива је то љубав.

Тајанствена и смерна,
Као очи загладане у небо,
Жена ме дочекује.

Једва чекам да уђем
И загрлим звезду.

ДЕВОЈКЕ

Девојке су загазиле
У поље заљуљаног мака
Кротких тела
С млечним мирисом коже
И пшеничних коса
Заталасаних на ветру

Шуштале су њихове хаљине
На месечастим коленима
С неописивим бојама нежности
О девице глатких бутина
И груди које дозивају птице
Моје очи краду ваше кораке

Тако су лепе оне док се
Утапају у то поље као у море
Све даље ходећи према шуми
Страх ме је да ће њена тамнина
Обешчастити ту набујалу лепоту

НА УСНИ КАП ВИНА

1

Уснули цветови отварају усне,
Виногради светле са висина,
Ноћ полако вене и дан гусне –
Пијемо чашу за чашом вина.

Да усном додирнем сјај неба,
Спустим снену главу на камен,
Шта нам од вина више треба,
Оно нам је најлепши знамен.

У њеној хаљини дише ветар.
На усни јој румена кап вина,
Налик на пену, на нектар,

На осмех звезда, мирис недара.
Убирем њене украсе с висина,
Божји дар вино радост ствара.

Жалим што ја нисам тај ветар,
Што јутром буди њена колена,
Који светли на росу, на јантар,
Што нисам та кап вина малена.

Кап која светли, зари и крепи,
По легенди старих Јермена,
Виногради долине Арарат лепи
И пуне котарице на врх рамена.

Желим у уцвале доље ломан пасти,
Кад јој хаљетак лагано клизне,
Попити кап с усне пуну сласти.

Уз мирис смокава, вина и стења,
Ту питкост језиком и она да лизне
Да мине ноћ винска моја и њена.

ДАВНА ПРОЛЕЋА

Све оне лепе жене,
Што су минуле
Кроз наш живот,
Сада су седих коса
И свелих образа.

А донедаво, беху оне
Као разбарушена пролећа,
Нежних црта,
Заносно оцртаних,
Детиње кротких лица,
Са осмесима светлим
И љупким као сунце.

Љубиле су нас уснама
Росним као јутарње руже
И примале ломне
На свој танки струк.

Зрачиле су оне
Божанском светлошћу
Док су волеле,
Задржавајући дах,
Гледајући свет

Прозрачним очима.
Мирисне и жељне миловања,
Опијене дахом пролећа,
Просипале су косу
По уцветалим ливадама.

А данас, када и мене
Опседају седе,
И нисам више млад,
Питам се, где су
Све оне лепе жене
Угашеног сјаја у очима.

Сете ли се, понекад,
Тих давних пролећа?

ДЕВОЈКА ИЗ МАЛИНСКЕ

Она је лепа као поезија.
Док плива малим замасима
И ветар тихо то шапуће.
Рибе и шкољке гледајући из
Прозирне воде
Мисле да се то цвет лелуја горе.

А кад лежи крај уснулог мора,
Тело као да јој је нацртано на песку.
И сваком се осмехне радосно,
Не каже ништа, а мисли:
Боже, како је лепа та девојчица!
Њу су богови спустили међу нас
Да нам улепшају овај август и
Лето које зри на жалу затона.
Њена је коса од беле свиле
Талас који се просуо у румено
Предвечерје разбијено у зрнца.

Јуче је дошла касно аутом
Или аутобусом с мајком и
Процветала на плажи у Малинској.

Младић који је посматра крадомице
Крmanoш је тих витких руку
Што секу мале таласе
И сам би радо да јој се придружи
Али остаје у близини
Без храбрости.

Она је лепа као поезија
И више од тога.

СМОКВЕ

1.

Зру у мом воћњаку златасте лепотице,
Док шетам озареног лица у насадима.

Погледа отежалог од светлог поднева,
Не видим ништа друго сем распуклих
Плодова и нутрину пуну сласти.

Букти њихов сјај као драгуља знамење,
Сунчевим сјајем су скроз умивене.

Кушам прву из лишћа од позлате.
Сипи сласт која се у грлу згушњава.
И пчела сама жури да се њоме гости.

2.

Мислим како до јуче та стабалца беху
Тек крхке биљчице, не дуже од руке.

А данас, гле, усред мога срца расту
И у знак захвалности враћају
Плодове за сваку даровану кап воде.

Сада, када њихов сјај златом пљусне,
Та подарена сочност озари ми усне.

Сјај у мени растаче побрђе завештано
За навек и после када мене не буде ту.
Не смем пасти, камоли одрећи божјег дара.

ЛЕКОВИТА СВЕЛОСТ

Далека звездо, ја бих теби горе,
Остављајући кућу, воћњак, море.

Остао сам без радости, наде и воље
Код тебе је сигурно светлије и боље.

Изгубио сам поверење и веру у људе,
Светлост нека ми друга мајка буде.

Нема више мириса из цвета,
Гад поред гада око мене шета.

Свега се плашим, све више јежим,
Од нечега невидљивог стално бежим.

Мрак све црњи око мене гусне,
Занемео сам, ни речи с усне.

Тело би хтело из мрака да се ишчупа
Али свет је страшна неизмерна рупа.

Далека звездо, лековита светлости,
Избави ме из јада и ове пакости.

ТРАЈАЊЕ

Кад ме нешто заболи,
Она брине, она скаче.
То је љубав, она воли,
Мене боли, она плаче.

Лаконога као срна,
Свака реч је као слап,
Речи сипе као зрна,
И падају кап по кап.

Уз тај смешак има лека,
Од тог нема веће среће.
Срела се два човека –
Давно једном у пролеће.

ПТИЦА ПОД ПРОЗОРОМ

Птица пева под мојим прозором
И ја знам да је то само за мене,
Јер други то не чују.

Не чује ни моја драга,
Уснула и чедно опружена
У сновима ко зна куда отпловила.

ЛИВАДА

З аљуљано море траве,
Свиласте витке власти,
Нежни лептир изнад главе,
Сунце што се уморно клати.

Рука ме њена дотаче,
Док лежим у ливадском цвећу,
И намах бол сав маче –
Ко у души упаливши свећу.

Дах лета у трен разгрну
Тугу што ми тело сколи.
Поцепа ту крпу црну –
Више ме ништа не боли.

РАСТАНАК

Коначно беше час да се крене
Гледао сам немо у њене усне
Са којих ће бол да се прене
А образе руменило запљусне.

Сва устрептала од љубави
Треперећи ту на месечини,
Као да тражи звезде у трави
Ил' праву реч, тако ми се чини.

Зароњени у мирисно лето
Скривени у тишини затона,
Као да нам је све отето
Преслишавамо љубав ја и она.

Светлост је меко пљуштала,
По телима и морском таласу
Она ме је заувек напуштала –
Осетио сам то у њеном гласу.

ОНА МЕ ВОЛИ

Она ме воли,
Мада то никада не каже.
Довољан је њен поглед
И покрет руку док ставља
Ручак на сто.

У кући нашој као у башти
Коју заједно узгајамо,
Отварају се руже
Са треперавим латицама.

То су знаци које ми шаље
Мада никада не каже:
Волим те!

Довољно је.

ТАЛАСИ

Нека те то ни мало не чуди,
Док гледаш море и таласе,
Сасвим сигуран увек буди,
Они се то љубе и потом гасе.

Кад се разбију о оштре стене,
Доле испод зелених гора –
У свакој капи, у повесму пене,
И даље се љубе деца мора.

Исто је тако међу људима,
Човек је талас који корача,
Први му пољубац у грудима,
Гори као најлепша ломача.

23. 8. 2021.

ЖЕНА С ОЧИМА БОЈЕ БАДЕМА

Станица Монпарнас, мирис парфема,
Обично вече које не нуди баш ништа.
Жена очију попут боје зелених бадема,
Управо пролази покрај мог седишта.

Тражи погледом где би могла сести.
Напољу киша, град се лагано мрачи.
Пожелех тад да се до мене смести,
Лепотица што сваким покретом зрачи.

Лагано се спусти одмах испред мене.
Више нисам видео њене очи.
Све је сјало од те необичне жене,
Две станице даље напоље крочи.

Изађох и ја, не познајући то место,
Гледајући за њом низ кишну улицу,
Јер, такве се очи не виђају често,
Памтећи њен осмех на љупком лицу.

МЛАДИ ПЕСНИК

Млади је песник тог лета био заљубљен у њене маслинастозелене очи, крупне и беспомоћне, лепо лице као далеко небо и тело плашљиве газеле.

Она је сваки пут пред њим стидљиво скривала поглед и загонетни осмех, идући и, чинило се, земљу не дотичући.

Тако је минуло то разбарушено лето са две гитаре, зрелим наранџама и сном о једној љубави.

У касним летњим поподневима, док усамљен стоји на плажи, никако не може да се сети година које су однели таласи.

Јесењи ваздух, једва окрзнут зимом, тера га да пронађе топлоту.

А ње нема. Чак ни њеног лика не може истински да се сети.

ПОСЛЕ ПОЛА ВЕКА

Памтим и након пола века
Ту меку распуштену косу
Црну и дугу као чекање

Никад ми се није учинила
Тако лепом нека девојка
И њено танко ломно тело
Као те вечери у шетњи градом

Пуна мириса ко цветна ливада
Нагло се распрсла из пупољка
Тог раскошног пролећа
У ноћима кад је месечина
По нама падала као снег

А у ствари то су само изнад нас
Прштали цветови вишње
И жар уцвалог глога у међи
Док сам касније убирао бисере
Испод њених ушних шкољки

Разгоревах потом данима
Ватру на њеном телу
У сутонима који су се лепили за лице

Устрептале лепотице
Запљускивао нас лековити дах липе
Док смо проучавали боју ветра
На тепиху ливадске цвасти

Памтим и након пола века
Те усне налик дозрелој трешњи
Сећања сежу далеко
А заборав још даље

ЗРНИЦА СОЛИ

Зрнца соли не могу бити нигде тако лепа као на твојој кожи од загасита злата. Тек си изашла из мора, и док се сушиш лежећи на песку у сенци бора, лице ти је загонетно и поглед одсутан. Прегиб твог паса лепши је од срне у скоку. Мој поглед заробљен је у капи која се сместила на улегнућу твог увученог трбуха, лепог као поезија. С те врлети, која пада све ниже у раскош и тајну, клизе очи. Ту ће моја кап, кажем, најдуже трајати, мада сам свестан неумитности да је све пролазно и да све брзо нестаје.

ОСМЕХ

Кад она пошаље поруку,
Кратку као дах пролећа:
– Шаљем вам осмех :-)
Од тих једноставних речи
Разбукта се букет цвећа.

Има у њима и мало сете.
Па иако све од електрона,
Попут мелема када долете,
Ко роман да је написала она.

Пријатељство као кап воде
Што се на длану љуља...
Молим те, Боже, нека не оде
Тај осмех у талог муља.

ТИХА СЕЋАЊА

Неће доћи све те лепе жене
Ни у сан ма колико се надали
И чекали да озаре ноћ
Опојног и отежалог мириса
Испод треперавих звезда
Оне су негде сад већ старице
Према мужевима сасвим
Равнодушне са свелим лицима
И отежалим телима
Не неће доћи све те лепе жене
Што смо некада заљубљено
Гледали и песмама даривали
А да то оне никада нису дознале
Као ни она која је хтела
Да је љубите а то нисте чинили
И сада жалите за данима младости

Где је она сада и како изгледа
Питате се не успевајући да се
Сетите црта њеног лица и гласа

РУКА ПРИЈАТЕЉА

Рука пријатеља на рамену
Кад ти је тешко и свега доста
Има најлепши лук моста

Рука која те благо такне
И намах део бола макне
Чудесне нити душе споји

Наша срећа је у нама
Са мостовима и рукама

10. 5. 2023.

ЖЕНА

Жена је као река
У коју урониш
Опијен лепотом воде
Изгубиш се између
Свинутих колена
У питкости капи
Невиних попут росе

ЉУБИЛА СИ ПЕСНИКА

Љубила си песника. Немо треперење
усана просипало је најлепша слова
са загрцнутим самогласницима.
Твој лепој профил девојчице, стасале
у младалачкој устрепталости, светлео је
у предвече као најлепша икона. Горела
си све време сањајући да се деси додир,
док ти је срце летело ко птица. Бледа,
као латица на ветру, у лепој причи,
у отмености и еросу, загонетно
си се скривала у сенкама трепавица.

У ПАРКУ МАЊЕЖ

У парку Мањеж
Свидела ми се
Једна девојка
У пролазу

Беше то тренутак
Као блесак њених
Очију
Бистрих као вода

Погледах је
И она мене
Осмехну се
И мину заувек

Понесох њену љупкост
Као крадљивац
Јер ме је било стид
Да се окренем

Зашто лепе ствари
Тако кратко трају
Упитах се одлазећи
Закључавајући

Слику Девојке
Као запис у срцу

ПРОЗРАЧНА ЛЕПОТА

Вече је сама поезија као и она
Чије руке трепере попут латица

Док сва озарена наизуст говори
Песму из које провејава бол
Каже како не може без стихова и
Како то други не разумеју

У капљици вина која јој светли
На усни огледа се звезда
Њене душе сва расцветана и док
Пали дугу цигарету танки јој
Прсти клизе по њој као да је
Милује

Њен гипки врат који се извија
Из лагане хаљине има нешто
Од богиње а преко лица јој
Покаткад прелети сенка бола
Па ипак она се радосно смеје

Очи јој беху дубоке и сетне
Девичански светлуцаве

Невиног погледа девојчице
Што још није згрешила

Чуо сам шуштање њене хаљине
И мислио како је то вече
Сама поезија којој ни она ни ја
Ништа не требамо додати

КАП НА ДЛАНУ

Можеш разговарати са стварима,
Са шкољкама и рибама,
Док држиш кап мора на длану.

Можеш да чујеш жубор реке,
Чак и на овој даљини, што да не,
И да препознаш ту кап,
Која је потражила тебе,
Долазећи из завичајног брзака.

Можеш да осетиш мирис метвице,
Или липа набрекних од бујности,
Што их је она сачувала дуго путујући
Између цветних ливада и брегова,
Испод сунца и залеђене месечине,
Да би блеснула у очима јутарњег мора.

Можеш да препознаш жута житна поља
Чак и на малом жалу од белог песка,
У сјају поподнева и зелене тишине,
Кад се вечерњи ваздух комеша
И облаци почињу да тамне наспрам

Маслина, мора и вечерње румени,
Јер те твоја река потражила
У тој једној јединој капи, што да не.
Можеш у тужној лепоти јесени,
У тренутку снене очараности,
У тој капи реке помешаној с морем,
Да видиш и очи једне дугокосе девојчице
Коју си први пут љубио давно и
Која је сада сигурно већ помало седа.

Можеш осетити ту нит између ње и тебе
И како затегнута кроз све време
Непрекидно трепери, и тече, зашто не.
Та река.

ДРАГАН КОЛУЊИЈА

Нисам могао поглед да скренем
На зграду и његов стан
У коме смо толико пута седели
И о поезији разговарали

Тешко ми беше то

Ни један једини пут пролазећи
Не погледах на Рајићеву 5ц

Из тролејбуса сам гледао
На другу страну

Недостајао је и део мене
Само празнина без лирике

И у мојој кући опет пустош
Без пријатеља који неће доћи

Сада, у небеским висинама,
Ако ме одозго гледа у овај
Кишни октобарски дан

Може да види како самујем
И мислим на чувара светлости
Затвореног у ружи
Тог барда и трубадура
Из завичаја неге и сна
Који је: волео, певао, живео...

Београд, 15. 10. 2020.

ДОДИР

Додирних јој груди,
Након много година
Поново као некад
Устрептао и сетан

Девичанске груди
Што су дозревале
У данима наше младости
Сада беху мало свеле

Ако их не стиснем
Дугмад њене кошуље
Још би могла да прсну
А могла би да прсне
И васиона
Заједно с нама

Да ли је остао траг
На тој дојци
Након свега
Нећу сазнати

ГЕОГРАФИЈА ТЕЛА

Лепа је ова бешумна и топла ноћ.
Проучавам географију твог тела,
Гипке линије стомака и напућене
Усне које се топе као зрела воћка
На мојим мишицама. Преносећи
Дрхтаје и уздахе, као свеж и
Мирисав ветар, послушкујемо шум
Мора. Успламтела си у пожару
И лице ти је узлатело попут меда.
Гроздови звезда падају у твоје доље
И брежуљке сличне динама песка.
У твојим сетним очима огледа
Се сав наш грех, а у дивно увученом
Трбуху заспало је бело јагње.
Налик си на девојчицу и твоја пут је
Тако фина, али ме опомиње на
Пролазност љубави, мада ватру
Мојих уста не могу да угасим.

ЈЕДНА ЉУБАВ

Скинула је веома полако ланену хаљину и положила на песак. Светлост нагог тела светлела је лепше од злата. Опчињен игром разиграних ногу бејаш луди бик.

Сад миришем на њу дуго и плашим се да тај мирис не одвеје дрски ветар. Укус метвице разлио се у прегибу уског паса. Осветљен том љупкошћу летим у небо.

Њене податне усне шумеле су као море. Због тога што смо се волели, руке ће ми поломити њена љубоморна браћа. Али ништа не може да спречи нашу љубав.

КАСНИ ВЕЧЕРЊИ ПЕЈЗАЖ

Около стабљичице свеле, зажарена шума.
Трне дан, пролази лето као мирис липе.
У зеленом заливу тишине као пао с ума,
Самујем док вечерње звезде с неба сипе.

Потом, месец милује море од загасита злата,
Уздах ветра долази у таласима као у галопу.
Живот, уђеш на једна изађеш на друга врата,
А да никада у ходу не станеш у исту стопу.

Удес сваког тренутка помешан са страхом.
Ниска грмљавина јечи преко голе врлети.
Завештане су све те речи посуте прахом,
Још судбинска птица на руке да слети.

ДРАГА У МОЈОЈ СОБИ

Како си лепа, драга,
С очима угаслог мора
И гласом помало тужним.
Твоје се речи не могу истрошити,
Исто као ни твоји пољупци
Које можда не заслужујем.

Твој корак је лак и гибак.
Док плешеш у шуштавој хаљини,
Стопала као да ти не дотичу
Тло које чине моји дланови.

Сва си ватра, а ја сам река
Што тече међу твојим рукама.
После тебе у соби остаје
Само твоја укосница
Да ме заборављена подсећа
На мирис косе и лаванду
Коју си синоћ убрала.

Звук гитаре одоздо с плаже
Опомиње нас окрутно да
Све пролазно је и кратко траје

РУКА НА ПРОЗОРУ

Рука лепе госпођице
Полако
Отвара прозор

Обасјана
Јутарњом светлошћу
Још помало сена
Мала богиња
Просипа мрвице

Јато птичица слеће
На прозорску даску

Колико драгости
У овој слици
На којој су она
И птице

Гледам
И пожелех
Да сам једна од њих

ЛЕПОТА ВЕЧЕРЊЕ КИШЕ

Киша је тек престала,
До малочас слична шапату
И божанском даху твојих уста.

Лепо завршава дан,
Са сетном музиком капи
И мирисом твоје коже.

Откида се задњи пољубац и
Лети у небо да згасне касније
Међу звездама кад се небо избистри.
Леп је твој поглед уплашене срне
Што жури, а и остала би,
Са заиграном кошutom у трбуху.

Твоје груди у облику зрелих јабука,
Као покисле руже с крупним капима,
Прелепе су у својој тишини.
Преобраћајући се у два
Мајушна ланета мешкоље се
Ко зрнца песка у таласу.

Страх и кајање још су помешани
У расцветаном ваздуху што гори,
Бојама наранџе завештаних у дан
Што ишчезава изнад пустолине
И цвета од воде који опија.

Распламсава се вечерњи речник,
Као мирис липе који одвејава ветар,
Љубави моја, с косом презрела жита,
Загасита злата, просута међу влатима,
Остајеш као зарез на мом срцу.

А све је почело и завршило се
Пољупцем тек једним и ватром
Што још увек пламти у нама.

МАЛА ТУЖНА ПОЕТИЧНОСТ

Мала тужна поетичност
Тихи шарм јесени, сав
Свет у капи кише

Трагична горчина века
Што тек мину, као лепет
Птичијег крила

Не могу да опишем
Твоје очи, ништа од лепоте
Али могу шум хаљине

Море, лозовачу, смокве
Вино, небо у њима
Заборављено лето

Прегиб твог паса
У свој својој љупкости
Заменио је ама баш све

ЗИМА

Никад дужи јануар
Никад дужа зима

У даљини снег
Целац, студ...

Мени одједном
Замириса липа
Словенска богиња
Сва од драгости и сјаја

Бану однекуд
Блистава лепотица
Морским широм отуд
Сва у осмесима
Улазећи кроз прозор
И врати наду
У скоро пролеће
Топлоту која ће
Да озари тело и душу

У ШЕТЊИ СА МАЈКОМ

Као никад дотад, високо,
Запевала је у гранама
Два-три пута умилно
Најлепшим гласом на свету
Непозната птица

Мајка и ја слушали смо је
Седећи у сенкама
Зелених стабала
Као у пролећном атрију
И обоје ћутећи

Беше тај пев порука
Коју сам добро разумео
Као похвала сину који је
Извео стару мајку
У ђурђевданску шетњу

Мој поглед не проналази
Ту пернату грудвицу горе
И тада схватих
Оно што давно прочитах –

Лепота се не може видети
Очима већ једино срцем

ПОЕЗИЈА

Она толико воли поезију
Тако да је и сама постала поезија,
Са тако лепим стиховима
Као што су њене умилне очи.

Само Рус може да је више воли од ње.

Седим овде на крају света
У сунчаној измаглици,
И иако веома далеко од ње
Чујем је како рецитује песме,
Пуне живота, радости, али и бола.

Те речи се ломе о камен
И падају у море, у дубину,
Међу рибе, шкољке и звезде.

Све око мене овог тренутка
Подсећа ме на њу и поезију.

Па, ипак, ја сам очајно сам.

ШАПАТ ВОДЕ

1

Куд год да се иде и ма куда да се оде
Стално се чује тај тихи шапат воде

Тог малог потока који смо звали Река
Тај бистрик достојан сваког човека

У њему смо учили вештине пливача
Он и данас шапуће и са мном корача

Та вода вешта говору и шапату тихом
Даровала ме миром душе и лепим стихом

Још ми шапуће иако из великих даљина
Волим је са страшћу једног Распућина

Преко процвалих ливада мили ми душа
То она стално лепоту тока њеног слуша

Та жива питка и хладна вода
Куд год да идем са мношћем хода

Ту на њеној обали у високој трави
Утискивали смо пољупце првој љубави

Леска се у виру венац месечеве пене
О како су лепе и болне све успомене

Она је дах ведрине и блиставе лепоте
Шапат воде из душе рањене ми се оте

ЖУБОР ЊЕНИХ РЕЧИ

Светлуцају далеке звезде у смирај дана,
Светлост се руши, на сенокосе, на воће,
Откидају се ко жубор речи са усана –
Њен шапат као лек за све моје самоће.

Кад она говори, склопим очи и ћутим.
Те речи су као вода која се дуго чека,
Кривуда са брда, кроз шуме, слутим,
Да се коначно пољубе море и река.

Сред мога срца цветне пољане се нижу.
Могу да је замишљам ту нагу, многе сате,
Тако је то, ето, само за њу песме стижу,
Бисери њених речи не могу да се плате.

Тај жубор њених сјајних ко бисер речи,
Док сам јој ко штене савијен око струка,
Мелем су који страшне болести лечи –
И односи ко невидљива чаробна рука.

ТАКО ЈЕ ЛЕПА КАД СПАВА

Она је тако лепа кад спава

Иако јој се назиру године
У ситним борама испод очију
Она је увек она моја девојка
Из седамдесет и неке

Видим је и даље у оној
Осликаној хаљини коју сам
Јој донео из Русије
И како је заблистала у њој
Кад ју је обукла
Као млада богиња

Капале су јој немуште речи
Попут зелених бадема
Из очију и заборавила је
Рећи хвала

Она је тако лепа кад спава

Године јој не могу ништа
Као жару уцвалог глога
Она је још увек
Блистава од младости и лепоте

СОНЕТ МЕ ОПЕТ ТРАЖИ

Сонет ме опет тражи,
А ја му рекох збогом.
Немо стојим на плажи,
Усамљен, али с Богом.

У тишини затона,
Мирује моја глава.
Све је нестало, и она –
Још маше коса плава.

Летос кад овде крочи,
Пуна смеха, живота,
Упише море очи.

Румен узеше уста,
Још сјаји та лепота
Миришава и густа.

МОЛИТВА ЗА БИСЕРЕ КОСОВА И МЕТОХИЈЕ

Господе, сачувај моје бисере
Са Косова и Метохије
То ми је сада најбитније

Моли ти се једна људска трунка
Ујутро, увече, сваког тренутка

И не тражим много
Не тражим ништа више
Господе, мој добри Бого

Господе, сачувај ми у тешке дане
Грачаницу и Високе Дечане

Сачувај ко бистрину суза из зена
Богородицу Љевишку из Призрена

У ове дане грозне и сатанске
Чувај ми манастир Богородице Хвостанске

Зар је много, Господе, што овај трун иште
Да ми сачуваш манастире Девич и Зочиште

Дај да зари блажена светлост дањска
Да сјаје Врачево, Драганац и Бањска
Не дај да падне ни једна ружна сена
На храм Светих архангела из Призрена

Дај, Господе, да свако зло што пре оде
Да светле Пећка патријаршија и Дивине Воде

Просветли ум, Господе, сва тамна лица
Да опстану Убожац, Улије и Соколица

ПЕСМА О ЗЕМЉИ

Закопао сам тако с пролећа
Мотиком у рахлу земљу
Снажним замасима, дубоко

Међу жилицама и глистама
Као да плаче, потихо
Капи су као сузе потекле

Копам ли дубље, у срце,
Саму срж, без неког циља
Поток плача ће потећи

И она се буну, осећа бол
Док зарезујем њено ткиво
Оштрим сечивом црно месо

3. 3. 2010.

ПОВРАТАК

Враћам ти се, песмо, као драгој
Ону што без разлога оставих
Не знајући у том часу
Зашто то чиним
Док љубав још траје.

Ту смо, помало као странци
Не почињући ништа.

Гаснули смо негде
У цветању пене
Удаљени као смене обале
У ветровима који су палили
Брегове и угранале жбунове.

Пламсај ватре у нама
Ужегле су звезде
Испале кроз распорено небо.
И, ето, зашто још има наде
За нас двоје.

Враћа се љубав треперава
И снена као девојчица
С лицем боје наранџе
И додирује наша срца.

У НОЋИ ПУНОГ МЕСЕЦА

У ноћи пуног месеца
И разиграних звезда
Лагано је будим
Јер сања тешки сан

Видим како јој се груди
Узбуркано надимају
И како се бори с нечим
Страшним

Будим јер је можда
Неки дрипац спопада
Каквих је много
Око њене лепоте

Не знам с чим се сусреће
И од чега бежи
Али сам ту да прекинем
Тај сан у мом несну

Пита шта је, осмехне се,
Потом наставља да спава
И опет тешко сања и сања

Па морам поново да је будим
Пролеће је, сан ме неће
Стојим уз прозор иза ког
Прште цветови бадема
Морем падају звезде

Преко процвале ливаде
Сипи месечина као снег
А она и даље сања
Тај сан у који не могу ући

МАЈЧИНЕ МОЛИТВЕ

Остављам врата отворена,
Пре спавања,
Како бих чуо мајку у другој соби.

Она ће дуго, пре него усни,
Шапутати молитве за мене
И сестру, дозивајући анђеле.

Слушам ромор њених речи,
Лепши од сваке поезије,
Од сваке музике.

Долазим из даљине као
Њена срећа како каже,
Долазим да бих је се нагледао.

Када дођем или пођем,
Дочекује ме и испраћа
Са Звездаре у сузама.

И дуго тако стоји на улици,
Са подигнутом руком,
Која ће ме пратити целим путем.

САМ

1.

Напокон, бејах као никад до сада
Толико усамљен, са помешаним
Страхом у души и почетком ватре

Узљескано море шапутало ми је
Неке немуште речи утехе и наде

Летње подне обрушавало се као
Нема птица у амбис стрмоглавце
Намах небо поче да зари чудни сјај

Сред маслиника окренутог води
И тада схватих – не ти ниси сам

2.

Као процветали цвет кајсије мину
Жена према запаљеним таласима
Сама љупкост је у њеној кретњи

Разбијене капи у најситнија зрнца
Љубе склиски сјај њених бедара

Уста су јој цветна чашица отворене
Крунице док непрестанце лаким
Замасима сече сваки нови талас

Бежаху рибе у већу дубину као ја
Самцит у тишину загледан у море

ЛЕТЊИ ПЉУСАК

Небо се тако брзо мути –
На летњи пљусак слути.

Дан је страшно био врео,
Горело је море, предео цео.

Окупани потом хладном кишом,
Ко лопови минусмо кришом.

Под први кров, прву стреху,
Срећни због ње сви беху.

Главу нисмо помолити смели,
Док не преста, само смо седели.

СЈАЈ У МЕНИ

Сада знам, тај сјај у мени, расипа се
Васионом и нико га неће покупити.

А права је штета, јер, ето, од њега самог,
Било би довољно да се створи нови свет.

У њему би једна девојчица и даље грлила
Своју лутку, а увече, са звездама, њен

Уморни отац маму. Зрно тог сјаја само,
Испунило би празнину душе сиротице.

И био бих неизмерно срећан због тога,
Што његов прах није потрошен узалуд.

ТРУЛА БАРКА

Трула барка, налик скелету леша,
На обали, усамљена, на боку лежи.

Угасио се њен живот, као светлост,
Као жила, сасвим, у дубини земље.

Љуспа се њена боја, попут крљушти.
Ето, зашто ми и личи на мртву рибу,

Чије кости стрше у празнину неба.
Она ће ускоро бити само голи прах.

А толико је значила старцу једном,
Што је са сетом, често, данима походи.

ПОБУНА МОРА

Шушти жал у звезданој пени.
С неба падају запаљене птице.
Побунило се море дубоко у мени,
Удара талас за таласом немилице.

За бледи профил црно се вече лепи.
И даље бије један талас у сени.
Свако од нас подједанко стрепи,
Море и ја смо лудо занесени.

Шта да испуни у мени празнину,
Која ум и тело помамно растачу?
И глуху непојамну велику тишину,
Све пада у прах, сивило, иловачу.

ЗАВЕШТАНО МОРЕ

1.

Заиста, у мени се креће једно велико море,
Усталасана тако велика вода, непрегледна.

Оно је у мени завештано за навек, и после,
И када се истроши, и исцури, сав тај песак.

Кроз много година, оно ће бити усамљено,
Јер, мене неће бити на овој обали да сањам.

Наслућујем, и оно жали, с нечујним уздахом,
Подневни ветар доноси немуште речи његове.

Згасле су врлети и побрђа под звезданом пеном.
Још није касно да будем вечан у тим дубинама.

2.

Ево, овде, на овој оштрој стени, узбибани талас
Разбијаће се, и после свега, у водена зрна.

Један галеб, високо, летеће у сунчевом сјају,
Слушаће свој крик, присут сеновитим затоном.

Ја, који ћу одлетети пут сунца, из те даљине,
Нећу све то моћи видети, ни чути шумор мора.

А када промине сто и више година, нико неће ни
Споменути моје име, и моју љубав према мору.

Само ће у једном, ко зна колико далеком часу,
Засветлети моје крупно око, у њему, у таласу.

ТАКО ЛЕПА

Била је толико нежна, и струка уска,
Да сам је могао, као најлепши украс,

Носити у џепићу сакоа, да је сви виде,
Да јој се диве, а не могу да ми је украду.

Процветавала је као ружичасти цвет кајсије.
Свила њене косе мирисала је на босиљак.

Пред наготом, бацао сам јој се у крило,
Да пољубим нерођену кћи испод трбуха.

Међ њеним рукама бејах веома срећан –
Све док је није однело једно врело лето.

МОЈА НАЈЛЕПША РУЖА

Најлепша моја ружа отвара румене усне,
Мирисом опојним лице да ми запљусне.

Да ми разгали душу, плашљиву као срна,
Док стојим непомичан, разломљен у зрна.

Благословена лепотом, зауставља ми дах,
У свету где сам ништа, само голи прах.

На благом ветру, док гранчице њише,
У свеколиком сјају, с капљицама кише.

А свака та блистава, величанствена кап,
Ствара у мени велики, жуборави слап.

ЗАПИС

Можда и не би требало да и ово запишем, ко то зна, али не могу да се не дивим тој слици у смирај дана на мору и одолим да бележим и такве, за друге, ситнице. Сви некуда беже, у овом лепом тренутку вечерње тишине, када она усамљена улази у воду, не слутећи да је мој поглед дотиче. Можда и не приличи једном незнамцу да кришом баца искоса поглед на ту лепоту и невиност на пустој плажи, али се оправдавам, ето, да само чекам залазак Сунца, што иначе усамљен чиним често.

Ко је та млада жена која се сваког лета, готово у исто време, појави ту само на дан или два, затајна и ћутљива, с мајком као њеном чуварицом, и која расипа сјај необјашњив? Само за тренутак, понекада, чујем њен помало тихи шуштави глас, тек толико да сазнам да није нема, уз сву ту благодост коју исијава, танка и необично бледа. Тело јој је леђима окренуто према мени, док загазивши стоји у мору, толико да јој прсти нежно тек овлаш додирују површину воде, као да се предомишља хоће ли поћи даље.

Стоји она тако непомично, веома дуго, загледана некуд у даљину, косе расуте по леђима, док је засипа сунчев чисти прах. Зацело је дошла из далека да бих могао да се дивим нежности лепих руку, њеном бледуњавом лицу и светлости испод ушних шкољки. Али, зашто ми се чини толико сетном та голубица, блистава од младости и лепоте, која се тако дуго премишља да ли да заплива?

Ипак, коначно, она лаким завеслајима рукама, препушта да је милује море и вечерње руменило. Њена дуга распуштена коса лелуја се са сваким покретом руку. Све је ту тако одмерено, као да зна да је гледам и да јој се дивим док одмиче према пучини.

А када се мокра врати на обалу, са неком девичанском срамежљивошћу, чини ми се још блеђа. Видим лепо лице са крупним уплашеним очима, помало тужним, загледаним некуд у празно. Стоји она тако дуго, окренута мору, благословена, непомична, неугасива, искренутих груди, са великом загонетком коју нећу одгонетнути.

ОНА

Прегиб њеног струка лепши је од зоре,
Док уз њега припија прсте, сред воде,
Та узбибана бедра, које љуби море,
Морски коњаници галопом походе.

И док уз себе свија шал од месечине,
У меком ходу плашљиве препелице,
Сви ти мириси лета, богињом је чине –
А неугасива светлост озарује лице.

Корачајући, иза оставља лепршави траг.
Неизрецива је то лепота, као из сна.
Сваки тренутак подједнако је драг,
Мом оку, што она не слути, и не зна.

НА ПЕШЧАНОМ ЖАЛУ

Лежи наузнак, препуна отмености,
Она са најлепшим рукама на свету.
Лето, море, песак, блесак светлости,
Љеска се као капљица воде у цвету.

Стало је време на опустелом жалу.
Њен раскошни струк љуби облак
Паперјаст. Као лист јасике уз обалу,
Шуми подневни ветар, умилан, лак.

Нежност и жестина помешани скупа,
Пред најездом те притајене страсти,
Уместо мора, светлост песка је купа.

Прозирне руке, танки раширени прсти,
Процветава цвеће у углу њених усана,
Палећи светлост корала врелог дана.

НЕВРЕМЕ

Сидро је бачено у дубину узбуркане воде,
Пред моћном најездом муња и ветрова.
Заточени у ували, из које не може да се оде,
Ослушкујемо удар таласа и шкрипу борова.

Прострте на жалу три разлупане барке,
Опомињу нас на ветрове што су палили.
Њихова дрвена ребра личе на угарке,
Сав свој гнев богови су на нас свалили.

Тај удес с много немира, вике и шкрипе,
Уплашени, мокри, сваки нам дамар стрепи,
У пометњи и стрци, ето, и прве капи сипе –
Слуте да ће и за нас несрећа да се залепи.

СВЕТЛОСТ КОРАЛА

Далек, паперјастии облак, набоден
На на сунчани јарбол, мирно спава.

Причвршћени за камену подлогу,
У дубини мора, трепере црвени
Корали, то чудесно морско дрвеће.

Невешт сам дубокој води, и, зато
Моја драга неће добити ту лепоту.

Гледам ту блиставу светлост доле
И жалим што нисам риба или рак,
Како бих прошетао међу њима.

Ватромет боја, прободен сунчевим
Зрацима, чека да још јаче заблиста.

ХОР ДЕВОЈЧИЦА

Посетио ме хор девојчица у сну,
Из неког дечјег вртића или школе,
И како да се такве грлице не воле.

Говориле су ми нешта углас, смејале,
Брбљиве као све у тим годинама,
Трепераве као звезде у висинама.

Упитах се, док је тај сан још трајао:
Али, зашто ту нема ни једног дечака,
Да их обасја лепеза сунчевих зрака?

И, онда схватих, то су небески анђели
Који ме тихо походе у то глуво доба.
Када се пробудих – тишина, пуста соба.

КАКО ОСЛУШНУТИ ШАПАТ ВОДЕ

Писао сам у неколико наврата о поезији Јовице Ђурђића и плашим се да ћу поновити понешто од онога већ доживљеног и записаног, али ова прва асоцијација по читању нове његове књиге песама није била у лепези мојих утисака. Наиме, од наслова књига песама досада објављених, складном архитектоником текста, дала би се саставити врло лепа и загонетљива песма.

Са асоцијативним блеском на тишину: шапат воде.

И ја сам песме, читајући понекад изговарао, и слушао их као шапат воде. Као меки бруј мора за бонаце. Као кад клапа пева *шојшо воће*.

Море доминира у овој књизи и чежња за тренуцима који се неће поновити.

Те девојке или девојчице виђене на плажи неког давног лета, које није гледао истим очима као Ман свога прелепог дечака Тађа, но са дивљењем и сазнајом да је то сам дар оку и души у летње вечери, када море не намерава да спава, исто као она девојка у парку Мањез, и сазнање да ће обе остати вечно лепе и младе у сећању и да се ни у песми неће појављивати са траговима минулих пролећа на лицу, но ће трајати као девојчица из Малинске „лепа као поезија“.

Антологицима ће запасти за очи песме: „Море“, „Мајчине молитве“ и кроки „Птица под прозором“, а мене су се, овога пута, дојмиле највише те песме које и јесу и нису љубавне, но отимање тренутака дивљења лепоти и жене и мора, („ како си лепа драга са очима угаслог мора.“)

По читању сам се вратио мојим старим младачким лектирама, песмама о мору мојих знанаца и пријатеља из младости, Јосипа Пупачића, Тончија Петрасова Маровића, Јакше Фиаменга, Момчила Попадића, Марије Чудине, оне ране из „Нестварних девојчица”, па се присетио бројних мојих песама о мору, најчешће писаних као сећање на трпањска феријална лета, плажу Драчевац и Веру Стеинер, једну од оних девојчица од којих сам градио имагинарну Светлану у „Мостарским кишама“. Сва тежина и опојност носталгије, благости, чежњивости и осећаја да све пролази, која ме је дотицала док сам читао ове Јовичине песме враћала ме у доба младости док сам море доживљавао као дар за прве љубави.

Ипак, по читању закључио сам да ме у овој књизи стари мој пријатељ подсетио на једну давну песму Ирене Вркљан; уводну песму у књизи „Ствари већ далеке”, „Зора”, Загреб, 1962) „Сањари”.

А они су, као Јовица Ђурђић, способни да:

„као руже које се враћају у пупољак,
да заједно с дјецом
и свим играчкама снова
дочекају светковину вида,
светковину слуха,
окуса, опипа,
нестварна племена маште
што зрију
попут пјесме
у њихову грлу,
већ откинутим од јаве.”

Нови Сад, 9. 8. 2023.

Перо ЗУБАЦ

Садржај

Девојка на морском песку /5
Пешчано подне /6
Цвет од воде /7
Лето на мору /8
Жена на морском камену /9
Девојка у хаљини и море /10
Еолска харфа /11
Море /12
Жена на прагу/14
Девојке /15
На усни кап вина /16
Давна пролећа /18
Девојка из Малинске /20
Смокве /22
Лековита светлост /24
Трајање /25
Птица под прозором /26
Ливада /27
Растанак /28
Она ме воли /29
Таласи /30
Жена с очима боје бадема /31
Млади песник /32
После пола века /33
Зрнца соли /35
Осмех /36
Тиха сећања /37
Рука пријатеља /38
Жена /39
Љубила си песника /40
У парку Мањеж /41
Прозрачна лепота /43
Кап на длану /45

Драган Колунџија /47
Додир /49
Географија тела /50
Једна љубав /51
Касни вечерњи пејзаж /52
Драга у мојој соби /53
Рука на прозору /54
Лепота вечерње кише /55
Мала тужна поетичност /57
Зима /58
У шетњи с мајком /59
Поезија /61
Шапат воде /62
Жубор њених речи /64
Тако је лепа док спава /65
Сонет ме опет тражи /66
Молитва за бисере Косова и Метохије /67
Песма о земљи /69
Повратак /70
У ноћи пуног месеца /71
Мајчине молитве /73
Сам /74
Летњи пљусак /76
Сјај у мени /77
Трула барка /78
Побуна мора /79
Завештано море /80
Тако лепа /82
Моја најлепша ружа /83
Запис /84
Она /86
На пешчаном жалу /87
Невреме /88
Светлост корала /89
Хор девојчица /90
Перо Зубац, Како ослушнути шапат воде /91

Јовица Ђурђић
ШАПАТ ВОДЕ

Издавач
ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

За издавача
Зоран Колунџија

Лекџура
Ранко Павловић

Корекџура, слої, џрелом и дизајн корице
Аутор

Штампа и повез
FineGraf, Београд

Тираж
500

Прво издање, 2023.

ISBN-978-86-515-2135-8
COBISS.SR-ID 120381193

CIP - Каталогизација у публикацији
Библиотеке Матице српске, Нови Сад

821.163.41-14

ЂУРЂИЋ, Јовица, 1949-

Шапат воде / Јовица Ђурђић. - 1. изд. - Нови Сад :
Прометеј, 2023 (Београд : Finegraf). - 92 стр. ; 21 cm

Тираж 500. - Стр. 91-92: Како ослушнути шапат воде /
Перо Зубац.

ISBN 978-86-515-2135-8

COBISS.SR-ID 120381193